

РЕЙ БРЕДЪРИ НЕВИДИМОТО МОМЧЕ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Взе голямата желязна лъжица и сушената жаба и започна да я чука, докато не я стри на прах, после заговори на прахта, докато бързо я разтриваше с кокалестите си ръце. Мънистените ѝ сиви птичи очи огледаха бързо колибата. Всеки път щом погледнеше, главата в малкото прозорче се снишаваше, сякаш бе стреляла по нея с пушка.

— Чарли! — викна Старицата. — Излизай оттам! Направих гущерова магия да отключи ръждивата врата! Излизай, че не съм казала и земята не е затреперила, дърветата не са пламнали и слънцето не е залязло по пладне!

Единственият звук бе топлата планинска светлина върху високите терпентинови дървета, шумоленето на мъхната катеричка по някой покрит със зелен мъх дънер, мравките, движещи се в тънка кафява нишка край босите, покрити със сини вени крака на Старицата.

— Вече два дена не хапваш, да знаеш! — изпъшка тя и удари с лъжицата по плосък камък, при което сивата кесия с магии се залюля на пояса ѝ.

Плувнала в пот, тя се изправи и тръгна из колибата, помъкнала стритата плът.

— Хайде, излизай! — изхриптя и хвърли щипка прах в ключалката. — Добре тогава, сама ще те пипна.

Завъртя дръжката с ръка с цвят на орех, първо на едната страна, после на другата.

— Господи — припя монотонно, — отвори я тая врата!

Нищо не се отвори. Тя добави още щипка прах и затаи дъх. Дългата ѝ синя пола зашумоля, когато надникна в тъмната кесия да види дали няма някое люспесто чудовище вътре, някоя по-добра магия от жабата, убита преди месеци за критични случаи като този.

Чу как Чарли диша край вратата. Родителите му се запиляха в някакво градче, Озарк, в началото на седмицата и го оставиха, а той всеки ден тичаше почти шест мили до Старицата, за да ѝ прави компания — падаше му се някаква леля, стринка или нещо подобно, пък и нямаше нищо против нейните странности.

А после, преди два дни, Старицата реши да го задържи при себе си да ѝ прави компания — бе свикнала с него. Убоде с игла кокалестото си рамо, изцеди три капки кръв, плю през десен лакът, смачка щур-щурец, сграбчи с лява ръка като граблива птица Чарли и изкрещя:

— Мой син си, син си ми, сега и навеки!

Чарли подскочи като подплашен заек и се втурна през храстите към къщи.

Но с бързината на гигантски гушер Старицата го приклещи натясно; Чарли се свря в тази стара отшелническа колиба и не искаше да излезе, без значение как тя блъскаше по врати и прозорци, как чукаше с жълт като кехлибар юмрук или мърмореше над ритуални огньове, обяснявайки как *наистина* бил неин син — и още как.

— Тук ли си, Чарли? — попита тя, пробиваше дупки в дъските на вратата с острите си живи очи.

— Тук съм си, къде да съм — отвърна най-сетне той, ужасно уморен.

Може би всеки момент щеше да рухне на земята. Тя отново с надежда подхвана борбата с дръжката. Може пък допълнителната щипка прах да бе развалила нещата. Или все прекалявам, или се показвам скръндза, помисли си ядосано тя. Никога не си правя магиите *точно*, дявол да го вземе!

— Чарли, искам само да имам някой, с когото да си дърдоря вечер, да си греем ръцете на огъня. Някой да донесе съчки сутрин, да ми е разтуха! Нищо друго не искам, синко, само компанията ти. — Млясна с устни. — Виж какво, Чарлз, излез оттам и ще те *науча* на разни неща!

— Какви неща? — подозрително попита Чарли.

— Как да купуваш евтино и да продаваш скъпо. Да хващаш бяла невестулка, да режеш главата ѝ и да я държиш топла в задния си джоб. Ей такива!

— Ау — каза Чарли.

— Как да не те лови куршум — забърза тя. — Така че ако някой те гръмне, да не ти стане нищо.

Чарли не отвърна и тя шепнешком започна да му казва тайната.

— В петък на пълнолуние изкопаваш корен от мише ухо и го носиш на врата си, вързан с бяла коприна.

— Ти си *луда* — каза Чарли.

— Ще те науча как да спираш кръв, как да накараш животно да замръзне, да помагаш на слепи коне да прогледнат, на всичко ще те науча! Как да цериш подута крава и побесняла коза. Ще ти покажа как да ставаш невидим!

— О — каза Чарли.

Сърцето на Старицата заби като тамбурина на Армията на спасението.

Дръжката се завъртя отвътре.

— Поднасяш ме — рече Чарли.

— Не, не те поднасям! — възкликна Старицата. — Чарли, ще те направя като прозорец, да се вижда право през тебе. Как само ще се изненадаш!

— Наистина невидим ли?

— Наистина невидим!

— И нали няма да ме сграбчиш, ако изляза?

— Няма и да те докосна, синко.

— Ами, добре тогава — с нежелание измънка той.

Вратата се отвори. Чарли стоеше на прага бос, с наведена глава, опрял брадичка в гърдите си.

— Направи ме невидим — каза той.

— Първо трябва да хванем прилеп — отвърна Старицата. — Почвай да търсиш!

Даде му малко сушено телешко и го загледа как се катери по едно дърво. Качи се много нагоре и й бе хубаво да го вижда там, бе хубаво да е при нея след всички тези години сама, без да има на кого едно „добро утро“ да каже, освен на нацвъканото от птиците и сребристите следи на охлювите.

Скоро от дървото падна прилеп със счупено крило. Старицата го сграбчи, както се мяташе топъл и пицеше, оголил порцеланови зъби, а Чарли се спусна след него, стискаше здраво клони и викаше доволно.

Вечерта, когато луната заръфа дъхавите върхове на боровете, Старицата извади от широката си синя дреха дълга сребърна игла. Прикрила вълнението си и трепетното си очакване, впери поглед в мъртвия прилеп и хвана здраво-здраво иглата.

Отдавна бе разбрала, че магиите й се провалят независимо от цялото потене, от солите и серите. Но винаги си бе мечтала, че някой ден може да заработят, да разцъфнат в алени цветя и сребърни звезди и да докажат, че Бог е простил за розовото й тяло и розовите й грехове, за горещото й тяло и горещите й мисли на младини. Засега Бог не бе

дал знак и не бе казал ни дума, но никой освен Старицата не знаеше за това.

— Готов ли си? — обърна се към Чарли, който седеше на пода, прегърнал коленете си с настръхнали ръце, зяпнал от вълнение.

— Готов — прошепна той, трепереше.

— Ето! — Тя заби иглата дълбоко в дясното око на прилепа. — Така!

— Ох! — изкрещя Чарли и скри лице в длани.

— Сега го завивам в кърпа на райета, и ето, сложи го в джоба си, дръж го при тебе, прилепа и всичко. Хайде!

Той пъкна муската в джоба си.

— Чарли! — уплашено писна тя. — Чарли, къде си? Не те виждам, дете!

— Тук! — Той подскочи и слабата светлина пробяга на червени ивици по тялото му. — Тук съм, бабо!

Загледа трескаво ръцете, краката, гърдите и пръстите си.

— Тук съм!

Тя сякаш гледаше как хиляди светулки прехвърчат насам-натам пред нея в лудия нощен въздух.

— Чарли, ама че бързо стана! Изчезна като птичка! Върни се, Чарли, върни се при мен!

— Но аз съм тук! — извика той.

— Къде?

— До огъня, до огъня! И... и мога да се видя. Хич не съм невидим!

Старицата разтърси кльощави страни.

— Разбира се, че *ти* ще виждаш *себе си*! Всеки невидим вижда себе си. Иначе как би могъл да ядеш, да ходиш и да обикаляш? Чарли, пипни ме. Пипни ме, за да знам къде си.

Той нерешително протегна ръка.

Тя подскочи, уж уплашена от докосването му.

— Ох!

— Ама наистина ли *не можеш* да ме видиш? — попита той. — Наистина ли?

— Абсолютно нищичко от теб не виждам!

Избра си едно дърво и заби в него блестящите си очи, като внимаваше да не погледне към момчето.

— Ама *този* път наистина стана! — Въздъхна с почуда. — Ихааа! Най-бързата невидимост, която съм правила! Чарли. Чарли, как се *чувстваш*?

— Като поточе — целият съм развълнуван.

— Ще се успокоиш.

След известно време добави:

— Е, какво ще правиш сега, като стана невидим?

Усети как през главата му минават какви ли не мисли. Приключения напиреха и танцуваха като адски пламъчета в очите му, а малко зяпналата уста ѝ каза какво е да си момче, въобразяващо си, че е като планински вятър.

— Ще тичам из полята, ще катеря снежни планини, ще отмъквам бели пилета от фермите. Ще ритам розови прасета, когато не гледат. Ще щипя хубави момичета по краката, когато спят, ще им дърпам жартиерите в училище. — Погледна Старицата и с блестящия крайчец на очите си тя видя как нещо лошо изкриви лицето му. — И други работи ще правя, ще правя, и още как.

— Само на мен не опитвай — предупреди го Старицата. — Крехка съм като пролетен лед и с мен трябва полека. — И после: — А вашите?

— Какво нашите?

— Не можеш да се върнеш така у дома. Ще им изкараш ангелите. Майка ти ще припадне като отсечено дърво. Мислиш ли, че ще искат да се мотаеш такъв из къщата и майка ти да те вика на всеки три минути дори когато си до нея?

Чарли не беше обмислил това. Като че ли малко поохладня, прошепна едно „Брей!“ и опипа внимателно костите си.

— Ще си страшно сам. Хората ще гледат през теб като през стъкло, ще те блъскат, защото няма да виждат, че си пред тях. А жените, Чарли, *жените*...

Той преглътна.

— Какво жените?

— Никоя няма да те погледне втори път. И никоя няма да поиска да я целува уста, която дори не може да *види*!

Чарли замислено зарови бос крак в пръстта и се намуси.

— Е, все пак си е добре да съм невидим. Ще се забавлявам. Просто ще съм много внимателен, това е. Ще стоя по-далеч от каруци,

от коне и от тате. Той стреля и при най-малкия шум. — Чарли примигна. — Ха, че като съм невидим, ще помисли, че пред вратата има катерица, и ще ме напълни със сачми. Ох...

Старицата кимна на дървото.

— Доста вероятно.

— Тогава — бавно реши той — ще остана невидим тази вечер, а утре ще ме направиш отново както преди.

— Ама че създания има, все искат да са онова, което не могат да станат — сподели Старицата с едно бръмбарче на дървото.

— Какво искаш да кажеш? — попита Чарли.

— Ами, че ще бъде много трудна работа да те направя както преди — обясни тя. — Ще е нужно малко време, докато магията се износи. Както се износва и избелява палто, момчето ми.

— Ти! — извика той. — Ти ми го направи! И сега ти ще ме върнеш, ти ще ме направиш видим!

— Спокойно де. Ще се износи. Ту ръка, ту крак, лека-полека.

— Как ще изглеждам тогава, вървя си сред хълмовете и се вижда само едната ми ръка!

— Като петокрила птица, подскачаща по камъните.

— Или пък крак!

— Като малко розово зайче, скачащо в храстите.

— Или пък главата ми се носи из въздуха!

— Като космат балон от карнавал!

— Колко ще мине, докато стана цял? — попита той.

Тя предположи, че ще може и да му мине за година.

Той изстена. Започна да хлипа, да хапе устни и да стиска юмруци.

— Ти ме омагьоса, ти го направи, ти си виновна! Сега няма да мога да се върна вкъщи!

Тя намигна.

— Но пък можеш да останеш тук, дете. Остани при мен и ще те гледам като писано яйце.

— Нарочно го направи! — избухна той. — Ах ти, лоша стара вещице, искаш да ме задържиш при теб!

И на мига изтича през шубраците.

— Чарли, върни се!

Никакъв отговор, само топуркане на крака по меките тъмни чимове и задавен плач, който бързо се отдалечи.

Тя почака, след което си запали огън.

— Ще се върне — прошепна и продължи да мисли на глас. — И сега ще си имам компания през пролетта и през цялото лято. А после, когато ми омръзне и ми се прииска тишина, ще го пратя у дома.

Чарли се върна безшумно с първата сива зора, плъзна се по покритата със слана трева към мястото, където Старицата се беше проснала като избелял клон до разпиляната пепел.

Седна на едни речни камъчета и се загледа в нея.

Тя не посмя да го погледне. Не беше издал нито звук, така че откъде да знае, че е някъде наоколо?

Той седеше и по бузите му се виждаха следи от сълзи.

Като се преструваше, че току-що се е събудила (макар да не бе мигнала през нощта), Старицата се надигна с мърморене и прозевки и се обърна към изгрева.

— Чарли?

Очите ѝ се местеха от борове към пръст, към небето, към далечните хълмове. Извика го няколко пъти, после понечи да се обърне право към него, но спря.

— Чарли? Ей, Чарлз! — извика тя и чу как ехото повтаря същото.

Седна и се подсмихна — той беше тук, съвсем близо до нея, но въпреки това тя трябваше да се прави, че е сама. Може пък да бе почувствал растежа на тайната сила, може пък да се чувстваше защитен от света и определено бе доволен от това, че е невидим.

— Къде ли се е запиляло туй момче? Само да издаде някакъв звук, може пък и да му изпека закуска.

Започна да вади продуктите, раздразнена от упоритото му мълчание. Опече парче бекон на тънка здрава пръчица.

— Миризмата ще го хване за носа — промърмори тя.

И докато беше обърната с гръб, той грабна бекона и го лапна.

Тя се извъртя бързо.

— Господи! — Огледа се подозрително. — Чарли, *ти* ли си?

Чарли избърса уста с ръкав.

Тя обиколи поляната, правеше се, че се мъчи да го намери. Накрая ѝ хрумна нещо, престори се на сляпа и тръгна право към него,

като опипваше.

— Чарли, къде си?

Бърз като стрела, той я избягваше, прилякаше, отскачаше.

Тя напрегна цялата си воля, за да не го подгони — не можеше да гони невидими момчета, затова седна намръщена и се опита да изпече още бекон. Но той крадеше всяко ново парче и бягаше надалеч. Накрая тя извика с пламнали бузи:

— Зная къде си! Ето *там*! Чувам те как тичаш! — Посочи към него, но не съвсем точно. Той отново побягна. — А сега си там! Там, ей там!

През следващите пет минути сочеше във всички посоки.

— Чувам те как газииш тревата, тъпчеш цветята, чупиш съчки. Имам чудни уши, чувствителни като рози. Чуват дори как звездите се движат!

Той безмълвно избяга сред боровете.

— Не можеш да ме чуеш, ако седна на камък. Така че просто ще седя!

Цял ден седя на каменната си наблюдателница, на свежия вятър, неподвижен, смучещ бузи.

Старицата събра дърва в гората; усещаше как погледът му лази по гърба ѝ. Искаше ѝ се да извика — „О, виждам те, виждам те! Само те излъгах, че има невидими момчета! Ето те там!“ Но преглътна напъна и стисна устни.

На другата сутрин той стана злобен. Започна да скача зад дърветата. Да ѝ прави муцуни, да криви устни, да опъва уста и очи с пръсти, да разтваря ноздри, така че можеш да надникнеш вътре и да видиш какво си мисли мозъкът му.

Веднъж тя изпусна подпалките си. Престори се, че се е стреснала от синя сойка.

Той направи движение, сякаш иска да я удуши.

Тя трепна мъничко.

Престори се, сякаш ще я ритне в пищялите и ще я наплюе по бузата.

Тя понесе всичко, без да ѝ мигне окото.

Изплезе ѝ се, издаваше странни звуци. Помръдна уши и нея я напуши смях, а накрая не издържа и се разсмя, но бързо оправда смяха си.

— На саламандър седна! Как изпука само!
По обед цялата лудница стигна върха си.
Точно тогава Чарли изскочи пред нея — гол-голеничък!
Старицата едва не падна от изненада! „Чарли!“ — едва не извика.
Чарли тичаше гол нагоре по един хълм и надолу по друг — гол като деня, гол като луната, гол като слънцето, гол като новоизлюпено пиле, краката му се размахваха и шумоляха като крилете на ниско прелитащи птички.

Старицата си държеше езика зад зъбите. Какво можеше да каже? Чарли, иди да се облечеш? Засрами се? Спри? Това ли? Ох, Чарли, Чарли! Господи! Можеше ли да го каже? Е?

Гледаше го как танцува на голямата скала, гол както го е майка родила, как подскача бос, пляска се по коленете, гълта и издува корем, все едно е цирков балон.

Тя затвори очи и започна да се моли.

След три часа се предаде.

— Чарли, Чарли, ела! Имам да ти *кажа* нещо!

Той се появи като отронен лист. Облечен, слава Богу.

— Чарли — каза тя, загледана към боровете. — Виждам големия десен пръст на крака ти. *Ето* го!

— Наистина ли?

— Да — много тъжно каза тя. — Като рогата жаба на тревата. А тук, ето го лявото ти ухо, виси във въздуха като розова пеперуда.

Чарли затанцува радостно.

— Ставам видим, ставам видим!

Старицата кимна.

— Ето го и глезена!

— Върни ми и *двата* крака! — заповяда Чарли.

— Имаш ги.

— Ами ръцете?

— Едната пълзи по коляното ти като дългоножка.

— А другата?

— И тя е плъзнала.

— А тяло имам ли?

— Оформя се идеално.

— Ще ми трябва и глава, за да си ида у дома, бабо.

Да си ида у дома...

— Не! — упорито и гневно отсече тя. — Не, нямаш глава. Никаква глава нямаш!

Щеше да продължи до последния момент.

— Няма глава, няма глава — настояваше тя.

— Нямам ли? — изплака той.

— Да, Господи, да, да, ето ти я и глупавата глава — предаде се най-сетне тя. — А сега си ми върни прилепа с иглата в окото!

Той ѝ го метна.

— Ииии-хааа! — Викът му се понесе из долината и продължи да отеква дълго след като беше побягнал към къщи.

А тя вдигна подпалките с огромна суха умора и тръгна към колибата си, като въздишаше и мърмореше. И Чарли я следваше по целия път — сега *наистина* невидим, така че можеше само да го чува като паднала борова шишарка или ромон на скрит поток, като шумолене на катеричка в храстите; и по здрач седяха двамата с него, толкова невидим беше само, тя му предлагаше бекон, но той не искаше и трябваше да го яде сама, след което направи някои магии и легна да спи с Чарли, направен от съчки, парцали и камъчета, но въпреки това топъл и неин собствен син, сгушил се в люлеещите майчини ръце... и си говореха сънено за златни неща, докато зората не накара пламъците бавно, бавно да избледнеят...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.